

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 31 martie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2016, declarat de avocatul Igor Cecan, în numele inculpatului

***Parfionov Mihail Ghenadii**, născut la 12 noiembrie 1984, originar și locuitor al mun. Chișinău, str. Grenoble 209, ap. 77, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:*

*1) prin **sentința** Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din **13 iunie 2012**, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 8000 lei, cu **privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani**;*

*2) prin **sentința** Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din **02 iunie 2014**, în baza art. 290 alin. (1), 217 alin. (1), 84 Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>11.04.2014 – 31.03.2015,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>08.09.2015 – 16.10.2015,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>28.12.2015 – 16.02.2016,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>22.03.2016 – 14.04.2015,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>25.06.2016 – 10.08.2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău **din 31 martie 2015**, inculpatul Parfionov Mihail a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că **la 15 ianuarie 2014**, orele 03.00-06.00, inculpatul Parfionov M. a pătruns în automobilul "Dacia Logan", cu n.î. C PM 767, parcat pe bd. Decebal 80/1, mun. Chișinău, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, prin acces liber, de unde a sustras pe ascuns un navigator satelian de model „HD Opțional”, cu husă, în valoare de 1.400 lei, un înregistrator video de model „Car Cancorder”, în valoare de 900 lei, un telefon mobil de model „Huawei”, cu cartelă sim, nr. 067648407, nr. IMEI 861895015937221, în valoare de 1200 lei, un telefon mobil de model „Huawei”, cu cartelă sim, nr.067602408, nr. IMEI 862076012393663, în valoare de 1.200 lei, cauzându-i părții vătămate Zavricico A., un prejudiciu considerabil, estimat la 4.700 lei.

Instanța, conducându-se de prevederile art. 321 alin. (2) pct. 1 Cod de procedură penală, a dispus examinarea cauzei în lipsa inculpatului, pe motiv că acesta s-a eschivat cu rea-voință de la prezentarea în ședințele de judecată, fiind supus aducerii silite, conform raportului din 15.07.2014 și procesului-verbal privind actele de constatare din 15.07.2014, ulterior fiind anunțat în căutare, potrivit informației nr. 15169 din 04.08.2014 și nr. 18280 din 10.09.2014 de la IP Botanica, în privința lui fiind pornit dosar de căutare.

În temeiul art. 368 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, având în vedere că inculpatul s-a eschivat de la prezentarea în instanța de judecată, au fost cercetate declarațiile acestuia depuse în cadrul urmăririi penale, în care fiind audiat în calitate de învinuit a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate.

Instanța a statuat că sunt neîntemeiate declarațiile anterioare ale acestuia prin care neagă sustragerea bunurilor, indicând că le-a primit de la Sultanovici A., fiind demonstrat că bunurile s-au aflat în posesia lui și au fost înstrăinate anume de inculpat.

Astfel, declarațiile inculpatului au fost făcute cu scopul de a se eschiva de la răspundere penală, acestea fiind în contradicție cu declarațiile părții vătămate și ale martorilor, care au indicat cert și consecvent asupra faptului realizării infracțiunii.

Partea vătămată Zavricico A. a indicat că a iertat inculpatul și nu dorește ca acesta să fie plasat în penitenciar. Solicită restituirea bunurilor sustrase, prejudiciul cauzat fiind unul considerabil.

Instanța a conchis că vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate și i-a încadrat acțiunile în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită prin pătrunderea în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, anterior a comis infracțiuni similare, nu este angajat în câmpul muncii, s-a eschivat de la prezentarea în instanța de judecată, se află la evidența medicului narcolog din 08.12.2010, ca consumator de substanțe narcotice "hașiș", nu

au fost constatate circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă numai prin izolare de societate.

3. Avocatul Igor Cegan a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de amendă.

Apelantul a invocat că sentința este neîntemeiată, iar pedeapsa aplicată nu corespunde probelor cercetate și circumstanțelor stabilite.

Fiind constatat că inculpatul nu are antecedente penale, i-a fost aplicată cea mai aspră pedeapsă prevăzută de sancțiunea articolului 186 alin. (2) Cod penal, în calitate de pedepse alternative la acest articol fiind prevăzute amenda și munca neremunerată în folosul comunității.

Pedeapsa aplicată inculpatului corespunde pedepsei ce urma a fi aplicată în cazul recidivei de infracțiuni, prin prisma prevederilor art. 34 alin. (1), 82 alin. (2) Cod penal, circumstanțe care nu au fost stabilite în cazul dat.

Instanța de fond a neglijat cererea părții vătămate prin care indică că a iertat inculpatul și solicită să nu-i fie aplicată pedeapsa cu închisoarea, aceasta urmând a fi tratată drept o declarație de împăcare.

Nefiind înaintată o acțiune civilă, inculpatul a restituit integral prejudiciul material cauzat prin infracțiune și s-a împăcat cu partea vătămată, potrivit art. 76 alin. (1) lit. e) Cod penal, acest fapt constituind circumstanță atenuantă.

Conform art. 78 alin. (1) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă după cum urmează: a) dacă minimul pedepsei cu închisoare prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod este mai mic de 10 ani, pedeapsa poate fi redusă până la acest minim; b) dacă se aplică amenda, aceasta se poate coborî până la limita de jos.

Astfel, inculpatului urma a-i fi aplicată pedeapsa cu amendă sau, în cel mai rău caz, închisoare pe un termen de 3 luni.

Inculpatul nu s-a prezentat în ședințele de judecată, fiind plecat peste hotarele țării pentru a efectua un tratament complex contra narcomaniei, fapt de demonstrează intenția inculpatului de a se plasa pe calea corijării, de a fi un cetățean util societății, iar societatea la rândul său ar fi cazul să fie mai tolerantă față de așa gen de persoane.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2015, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Parfionov Mihail a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la amendă în mărime de 1.000 unități convenționale, ce constituie 20.000 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa penală, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 78 Cod penal.

Astfel, sentința nu cuprinde motive pentru aplicarea pedepsei cu închisoare, de sancțiunea art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal fiind prevăzute pedepse alternative, ca amenda sau munca neremunerată în folosul comunității.

Inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, nu are antecedente penale, a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii imputate și se căiește de cele comise, a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune, s-a împăcat cu partea vătămată Zavricico A., care l-a iertat și a susținut apelul, circumstanțe agravante nu s-au constatat, lipsind careva motive pentru stabilirea pedepsei cu închisoare, dacă sancțiunea legii penale prevede și pedeapsa alternativă - amenda.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și menținerea sentinței.

Recurentul a indicat că instanța de apel nu a individualizat în mod echitabil pedeapsa, ignorând prevederile art. 7, 75 Cod penal.

Examinarea cauzei a avut loc în lipsa inculpatului, pe parcursul examinării cauzei fiind respinsă solicitarea privind extrădarea acestuia din Republica Elenă.

Instanța de apel nu a luat în considerație și a restituit procurorului copia sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 02 iunie 2014, prin care inculpatul a fost condamnat în baza art. 217 alin. (2), 290 alin. (1), 84 Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale.

Astfel, o pedeapsă mai blândă, în cazul inculpatului nu este aplicabilă, or, aceasta va putea genera dispreț față de ea și nu va fi suficientă pentru corectarea infractorului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 16 februarie 2016, recursul a fost admis, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că instanța de apel urma să se expună asupra prezenței circumstanțelor care atenuează sau agravează răspunderea, pronunțându-se argumentat asupra tuturor capetelor de cerere menționate de părți, astfel, cauza nu a fost examinată sub toate aspectele și nu s-a dat răspuns la toate chestiunile importante pentru cauza deferită judecării.

Instanța de recurs a statuat asupra acestei concluzii analizând conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată din 16 octombrie 2015, în care procurorul indică despre necesitatea menținerii sentinței, având în vedere că acesta a mai fost anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 02 iunie 2014, în baza art. 290 alin. (1), 217 alin. (2), 84 Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale, iar pe art. 186 Cod penal s-a încetat procesul în privința sa.

Aceste circumstanțe urmau să fie luate în considerație la aplicarea art. 75 Cod penal de către instanța de apel, fiind apreciate în raport cu persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală a acestuia.

Instanța de apel a omis argumentele acuzării, invocate în susținerea poziției de menținere a sentinței în privința inculpatului și prin aceasta a încălcat prevederile expuse în art. 385 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel urma să se expună asupra tuturor argumentelor din apel invocate de apelant și de părți, motivându-se temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau la respingerea fiecărui motiv invocat în instanța de apel.

Prin urmare, instanța de apel nu și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu rigorile legii și nu a dat nici un răspuns alegațiilor acuzării, care au importanță

pentru cauză, prin ce a admis eroarea de drept prescrisă de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind comportamentul acestuia în viața socială, trecutul infracțional, sunt neîntemeiate alegațiile apărării în partea stabilirii unei pedepse non-privative de libertate, sub formă de amendă.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond, în conformitate cu prevederile art. 75 Cod penal, a ținut cont că infracțiunea comisă este una mai puțin gravă, că inculpatul anterior a mai comis infracțiuni similare, de sustragere pe ascuns a bunurilor altor persoane, nu este angajat în câmpul muncii, s-a eschivat de la prezentarea în instanța de judecată, se află la evidența medicului narcolog din 08.12.2010 cu diagnoza consumator de substanță narcotică „hașiș”, iar circumstanțe atenuante și circumstanțe agravante nu s-au constatat.

Deși sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate, fiind efectuată o analiză complexă și minuțioasă a personalității infractorului, urmărind comportamentul său în viața socială, înainte și după săvârșirea infracțiunii și numai în măsura în care s-ar dovedi că comiterea faptei se datorează unui concurs accidental de împrejurări din viața sa și că pentru corectarea lui, nu este necesară executarea pedepsei cu închisoarea, s-ar putea stabili pedeapsa sub formă de amendă.

Examinarea cauzei în instanțele de fond și de apel a avut loc în lipsa inculpatului, care nu s-a prezentat în ședințele de judecată, fiind refuzată extrădarea acestuia din Republica Elenă, că anterior inculpatul a mai fost condamnat prin **sentința** Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău **din 13.06.2012** în baza art. 264¹ alin. 1 Cod penal la amendă în mărime de 8000 lei **cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani**, prin **sentința** Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 02.06.2014 în baza art. 290 alin. (1), art. 217 alin. (2) Cod penal în baza art. 84 Cod penal i-a fost stabilită pedeapsa cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, iar prin **sentința** Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 01.02.2016, a fost încetat procesul penal privind învinuirea acestuia de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal pe motivul împăcării părților, prin **sentința** Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 28.01.2016, a fost încetat procesul penal în baza art. 42, art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal pe motivul împăcării părților.

Astfel, deși inculpatul a fost în conflict cu legea penală, instanțele de judecată stabilindu-i pedepse sub formă de amenzi penale, acesta nu și-a făcut concluziile necesare, nu și-a corijat conduita și a continuat să încalce legea penală, prejudiciind interesele societății.

În raport cu persoana infractorului și împrejurările ce influențează pedeapsa stabilită acestuia, instanța de fond corect a conchis că pedeapsa cu amendă nu va duce la atingerea scopului legii penale, doar pedeapsa cu închisoarea fiind plauzibilă în vederea reeducării condamnatului, restabilirii echității sociale, precum și prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Instanța de fond corect și-a motivat soluția de individualizare a pedepsei în privința inculpatului și a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, susținând o poziție justă în ce privește aplicarea față de inculpat a pedepsei sub formă de închisoare.

Este neîntemeiat argumentul apărării precum că instanța de fond nu a ținut cont de faptul că partea vătămată personal a depus o cerere potrivit căreia l-a iertat pe inculpat și a solicitat ca ultimul să nu fie plasat în penitenciar, adică să nu-i fie aplicată pedeapsa cu închisoarea, cerere care urma a fi tratată de către instanță drept o declarație de împăcare.

Or, inculpatul se afla peste hotarele țării, nefiind prezent la examinarea cauzei, astfel încât nu se poate interpreta că el și-a dat acordul personal pentru încheierea împăcării, iar declarația dată la Ambasada Republicii Moldova în Republica Elenă, prin care inculpatul recunoaște vinovăția sa nu poate fi tratată ca un acord de împăcare, atâta timp cât inculpatul nu s-a prezentat în instanța de judecată, fiind imposibilă aplicarea prevederilor art. 109 Cod penal.

Prin urmare, instanța de fond, ținând cont de istoricul infracțional al inculpatului și de ansamblul circumstanțelor cauzei, a individualizat corect pedeapsa, aceasta fiind justă și echitabilă.

8. Avocatul Igor Cegan a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Apelantul a invocat că instanța de apel în motivarea deciziei sale s-a axat pe personalitatea inculpatului, totodată, statuând că circumstanțe atenuate și agravante nu s-au stabilit.

Acest fapt nu a fost pus la baza hotărârilor adoptate, nefiind prezentată o apreciere și motivare a circumstanțelor atenuate stabilite în instanța de judecată, prevăzute la art. 76 alin. (1) lit. c), e), f) Cod penal: săvârșirea infracțiunii ca urmare a unui concurs de împrejurări de ordin personal, inculpatul suferind de narcomanie; repararea benevolă a pagubei pricinuite și înlăturarea daunei cauzate, ce se confirmă prin declarația părții vătămate care confirmă că prejudiciul material și moral, cauzat prin infracțiune i-a fost restituit integral și nu are careva pretenții față de inculpat; recunoașterea vinovăției, confirmată prin declarația inculpatului dată la Ambasada Republicii Moldova în Republica Elenă și procesul-verbal de audiere a acestuia în calitate de învinuit.

Necătând că toate antecedentele penale la moment erau stinse, instanța de apel și-a expus motivarea soluției sale în coraport cu circumstanța agravantă prevăzută la art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal.

Totodată, inculpatul fiind ținut sub arest, această perioadă urma a fi luată în calcul la stabilirea pedepsei.

Astfel, prejudiciul material și moral, fiind restituit părții vătămate, în mărimea apreciată și solicitată de ultimul, acesta a solicitat, atât în instanța de fond, cât și de apel, ca inculpatul să fie liberat de răspundere penală, astfel, atestându-se o restabilire a echității sociale.

Pedeapsa aplicată prin decizia instanței de apel este de 5 ori mai mare decât prejudiciul cauzat prin infracțiune, care a fost restituit integral, ceea ce impune

restricții de ordin patrimonial inculpatului, care depășesc proporțional gravitatea infracțiunii săvârșite.

Mai mult, amenda aplicată prin decizia instanței de apel din 16.10.2015 a fost achitată, statul mai bine de 8 luni folosindu-se de acești bani.

Astfel, echitatea socială nu va fi restabilită în cazul extrădării inculpatului din Grecia, aducerea lui în Republica Moldova și întreținerea lui în penitenciar, statul urmând să suporte cheltuieli enorme.

Instanța de apel nu s-a expus nici asupra faptului cum va influența pedeapsa aplicată asupra tratamentului și a bolii de care suferă inculpatul.

Dreptul fundamental la un proces echitabil presupune obligarea instanțelor judecătorești de a se expune asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și asupra argumentelor invocate de părți.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1 Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt este stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeiuri pentru recursul ordinar, cum ar fi și situațiile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 8. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2. și 7. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

În asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 8. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2.-7. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Totodată, este de observat că, potrivit art. 469 alin. (1) pct. 12), 470 alin. (1) Cod de procedură penală, chestiunile privind computarea arestării preventive sau a arestării la domiciliu, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea hotărârii de condamnare, urmează să fie soluționate nu de instanța de recurs, dar de către instanță de judecată din raza de activitate a organului sau a instituției care execută pedeapsa (*pct.8. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că au adoptat hotărâri care cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că i-au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Igor Cecan, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 31 martie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2016 în privința inculpatului Parfionov Mihail Ghenadii, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 septembrie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco